

Michał Parczewski

Śmicz, pow. Prudnik. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 7, 224-225

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ŚWIELUBIE, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 2

Instytut Historii Kultury Materialnej
Polskiej Akademii Nauk
w Szczecinie
- Zakład Archeologii Nadodrza

Badania prowadził dr Władysław Łosiński
oraz mgr Marian Rulewicz i mgr Stefan
Wesołowski. Finansował IHKM PAN. Ośmy
sezon badań. Cmentarzisko wczesnośred-
niowieczne / IX w/, grób kultury łużyckiej,
ślady osadnictwa neolitycznego.

Przebadano na cmentarzysku obszar o powierzchni 235 m², obejmujący 6 kurhanów, z których 5 częściowo eksploatowano już w latach ubiegłych. Odkryto 7 grobów ciałopalnych, w tym 6 z pozostałościami stosu, 1 pusty, 4 groby zalegały w obrębie kopców, pozostałe u podnóża kurhanów. W grobach, rzadziej w płaszczach mogił oraz na ich obrzeżu wystąpił dość bogaty inwentarz zabytkowy. Na szczególną uwagę zasługują: ułamek monety wczesnoabsydzkiej, srebrne pasamony oraz szereg brązów o skandynawskiej proveniencji, w tym ułamek fibuli zółwiowatej, ozdobione okupcia rzędu /?/ końskiego, szpila, iglica zapinki i łańcuszek z kółkami. Ponadto znaleziono paciorki szklane, gwoździe i nity żelazne oraz liczne ułamki ceramiki.

Inwentarz zabytkowy uzyskany w bieżącym sezonie potwierdza ustaloną uprzednio chronologię stanowiska na IX stulecie. Najmłodsze groby przypadają zapewne na około 900 rok.

Poniżej kopców wczesnośredniowiecznych odsłonięto warstwę kulturową z ceramiką kultur cyklu późnoneolitycznego. Z kulturą łużycką wiąże się natomiast grób ciałopalny, urnowy z obstawą kamienną tworzącą rodzaj skrzyni.

ŚMICZ, pow. Prudnik
Stanowisko 4

Instytut Archeologii
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Badania prowadził mgr Michał Parczewski.
Finansowało Towarzystwo Miłośników Ziemi
Prudnickiej. Pierwszy sezon badań. Grodzisko
wczesnośredniowieczne / IX - XI w/.

Grodzisko leży na krańcu cypla, przechodzącego ku południowemu zachodowi w rozległe lessowe wzgórze, w widłach podmokłych dolin potoku Pleńnica i jego okresowego prawobrzeżnego dopływu.

Obiekt został całkowicie zniwelowany przez orkę przynajmniej kilkadziesiąt lat temu. Jedynie tradycja zachowała nazwę "Grodzisko".

Zakładaną linię przebiegu obwałowań grodu przecięto siedmioma wykopami sondażowymi o powierzchni około 440 m². W czterech wykopach natrafiono na pozostałości fosy. Bezpośrednio poniżej ziemi ornej fosa miała kształt czarno zabarwionego pasma o szerokości 300- 400 cm. Jej głębokość osiągała 120 - 180 cm. W przekroju poprzecznym wyróżniały się dwie części: partie górne i środkowe były szerokie, nieckowato rozchylone, o intensywnie czarnym wypełnisku, niekiedy warstwowanym. W dolnych partiach obserwowano stromo opadające w dół ściany i niemal płaskie dno; zawartość fosy przy dnie miała barwę szarobrunatną. W wykopie III odsłonięto trzy dołki posłupowe, stanowiące zapewne resztkę drewniano-ziemnej konstrukcji wału, całkowicie ściętego przez uprawę roli. Wykop IX ujawnił cztery dołki posłupowe ułożone w dwa równoległe rzędy, świadczące o funkcjonowaniu ogrodzenia w rodzaju podwójnego plotu bądź palisady. Nie zdołano rozpoznać układu umocnień od strony najłatwiejszego dostępu na gród, tzn. od południowego zachodu.

W pozyskanym materiale zabytkowym główną kategorię stanowiła ceramika przede wszystkim wczesnośredniowieczna, którą ramowo można datować na IX - X wiek. W fosie / wykop IV/ znaleziono nóż żelazny.

Teren zamknięty fosą mieści się w granicach elipsoidy o wymiarach około 100 / oś SE-NW / x 200 / oś SW - NE/ metrów.

TRZEBIATÓW, pow. Gryfice

Pracownia
Archeologiczno-Konserwatorska
EP PKZ
Oddział w Szczecinie

Badania prowadził mgr Ryszard Rogoz
/ autor sprawozdania/, pod kierownictwem
dr Eugeniusza Cnotliwego. Finansował WKZ
w Szczecinie. Pierwszy sezon badań, Osada
przygodowa, klasztor - zamek. Wczesne i
i późne średniowiecze.

Obiekt usytuowany jest w północno-wschodniej części Starego Miasta, ograniczony od północy i wschodu zakolem kanału rzeki Regi, zaś od zachodu i południa ul. Wojska Polskiego i Sienkiewicza. Na wydzielonym terenie, centralnie usytuowane jest założenie zamkowe posiadające aktualnie dwa skrzydła: północne i główne wschodnie. Istnienie trzeciego skrzydła południowego do roku 1814 potwierdzone było wielokrotnie źródłami pisanymi i ikonograficznymi.

Aktualnie projektowany jest kapitalny remont dwóch istniejących skrzydeł oraz dobudowa, a w zasadzie rekonstrukcja skrzydła południowego z przeznaczeniem go na salę widowiskową. W tej sytuacji celem badań było poznanie rozplanowania nieistniejącego skrzydła południowego oraz przebadanie starszych relikwów architektury gotyckiej z kościołem św. Mikołaja, których istnienie potwierdzają źródła pisane już w 1287 roku.